

záležejíc v odměně, jejíž výše se řídí různými okolnostmi, obyčejně počtem vyučovacích hodin.

Z toho se podává, že nárok na uvedený příplatek mají veškeří aktivní učitelé škol obecných a měšťanských, jimž přísluší nějaká úplata, zejména tedy také učitelé náboženství ustanovení za remuneraci.

Nesporo jest, že Abraham Sch. vyučoval v době, o niž jde, náboženství na německé škole obecné a měšťanské v P. za remuneraci stanovenou dle počtu vyučovacích hodin.

Dle správních spisů ustanovila náboženská obec v P. na místo učitele židovského náboženství, které se na německé obecné a měšťanské škole v P. odchodem Salomona S. uprázdnilo, Abrahama Sch. a zshr výnosem ze 17. listopadu 1915 ustanovení toto k žádosti ošr-y v Olomouci z 27. října 1915 vzala na vědomí a schválila. Byl tedy Abraham Sch. ustanoven učitelem náboženství za remuneraci. Následkem toho jsou u něho splněny všechny předpoklady pro nárok na drahotní přídavek za r. 1918 a první pololetí r. 1919. Přiznal-li tedy žal. úřad napadeným rozhodnutím st-li přídávky ty, neporušil tím zákona, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4759.

Školství: * Neodporuje zákonu, nepřihlížel-li úřad školský při výměře jednotného drahotního přídávku ve smyslu § 5 zák. č. 394 Sb./1922 k funkčnímu přídávku, jehož požíval ředitel střední školy podle zák. č. 173 ř. z./1898 ve znění zák. č. 541 Sb./1919.

(Nález ze dne 2. června 1925 č. 11.053).

Věc: Josef B. v Brně proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Dr. Zdeněk Tlamich) o drahotní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem mor. zshr-y z 9. května 1923 byly námitky st-le do výměry jednotného drahotního přídávku ve smyslu zák. č. 394/1922, a to částkou 9504 Kč na dobu od 1. ledna do 31. března 1923 a částkou 7603 Kč 20 h od 1. dubna 1923, zamítnuty, poněvadž podle výnosu min. škol. z 23. března 1923 č. 28727 má býti jednotný drahotní přídavek v duchu cit. zák. ředitelům škol středních a ústavů učitelských stanoven pouze na základě služného bez připočtení přídávku funkčního.

Nař. rozhodnutím nebylo odvolání st-lovu vyhověno, poněvadž funkčního přídávku ředitelského do základu pro výměru jednotného přídávku drahotního nesluší započítavati. Při tom poukázáno bylo na výnos ministerstva č. 8687/23 pres.

Ve stížnosti do rozhodnutí tohoto podané namítá st-l mimo jiné — — že výnos min. škol. z 23. března 1923 č. 28.727 nemá moci zákona, nebyl také ve sbírce zákonů a nařízení publikován, že tedy napadené rozhodnutí — pokud opírá se o posléz zmíněné nařízení — odporuje zákonu; že výše jednotného drahotního přídávku vypočítána býti měla na podkladě služného st-lova včetně jeho činovního přídávku.

Rozhoduje o jednotlivých bodech stížnosti této, vycházel nss z následujících úvah: — — —

Kognici nss-u podléhá ve smyslu § 5. zák. o ss toliko výrok poslední instance správní, tedy zde výrok žal. úřadu.

Žal. úřad potvrdil zamítací výrok zshr-y z předem uvedených důvodů, tedy neodvolal se na odůvodnění I. instance, neopřel výrok svůj o nařízení své z 23. března 1923 č. 28.727, jehož se pouze I. instance na odůvodnění svého rozhodnutí dovolala. Míjí se tedy stížnost ohledně výtky pod č. 2) uvedené se svým cílem.

Žal. úřad uvedl na odůvodnění napadeného výroku výnos č. 8687/23 pres. Tímto výnosem dává se podřízeným úřadům interní pokyn po předání výkladu o smyslu rozhodného zde předpisu zák. č. 394/1922, o kterém jedná následující odst. 3.

Jednotný drahotní přídatek zaveden byl ustanovením § 5. zák. č. 394/1922. Předpisem tímto sloučeny byly od 1. ledna 1923 vyplácené dosud d r a h o t n í p ř í d a v e k (čl. IX § 1 A zák. č. 541/1919), m i m o ř á d n á v ý p o m o c (zák. č. 214/1920) a n o u z o v á v ý p o m o c (zák. č. 625/1920) v jednotný drahotní přídatek, jenž zmenšen byl o částku, o kterou bylo v § 1 zák. č. 394/22 služné zvýšeno a o obnos, jenž dle § 4. tohoto zák. připadá na přídavky na děti. Základem pro vyměření jednotného drahotního přídavku jsou tedy předem uvedené mimořádné přídavky. Pro výše těchto přídávků jest pak rozhodno dle předem uvedených předpisů služné pro jednotlivé hodnostní třídy v § 1 zák. č. 541/19 stanovené. Drahotní přídavky odstupňovány jsou také dle výše služného pro jednotlivé třídy hodnostní zavedeného, v rozpětí od nejnižšího stupně platového až do stupně platového nejvyšší v té které třídě hodnostní přípustného. Z toho následuje, že výše mimořádných přídávků řídí se výhradně dle základního služného v příslušném platovém stupni a že pro výši tu jiné součástky služebních požitků nemají významu.

Nebylo tudíž lze při určení výše mimořádných přídávků ředitelů středních škol bráti v počet činovní přídatek, který zaveden byl zákonem z 19. září 1898 č. 173 ř. z. a zvýšen zákony z 28. července 1917 č. 319 ř. z. a § 14 čl. VII. zák. č. 541/1919 na 1800 Kč ročně.

Jestliže tedy žal. úřad při stanovení výše jednotného drahotního přídavku st-lova jeho činovní přídatek do základny pro vyměření tohoto přídavku nepojal, neporušil tím zákon.

Č. 4760.

Vojenské věci: * Převzetí vojejského gážisty bývalé branné moci do čs. armády v hodnosti gážisty ve výslužbě nezakládá samo o sobě ještě právního nároku na přiznání zaopatřovacích požitků.

(Nález ze dne 2. června 1925 č. 11.188).

V ě c: Otto W. v M. (adv. Dr. Emil Grünfeld z Mostu) proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, narozený roku 1882, sloužil v býv. armádě rak.-uh. od roku 1902 aktivně až do převratu, posléze jako účetní nadporučík a žádal přihláškou z 19. října 1919 za převzetí do čsl. armády v hod-